

РЕШЕНИЕ

№ 7508

гр. София, 23.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5786** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Р. В. В., с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221418002377-091-001 от 20.12.2018 г., издаден от Д. И. Д. – орган, възложил ревизията, и Б. М. Я. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 472 от 19.03.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП – С..

В жалбата се навеждат доводи, че РА е неправилен, незаконосъобразен и необоснован, както и издаден в нарушение на процесуалния закон и в противоречие с материалноправните разпоредби. Искането до съда е РА да бъде отменен изцяло. Допълнителни съображения излага в писмена защита.

Ответникът – директорът на дирекция ОДОП С., редовно уведомен чрез юрк. А. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221418002377-020-001 от 20.04.2018 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22221418002377-020-002 от 26.07.2018 г. и ЗИЗВР №Р-22221418002377-020-003 от 30.08.2018 г., издадена от М. Й. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството ѝ на заместник на Д. И. Д. /Заповед № РД-84-2200-447/19.04.2018 г. на директора на ТД на НАП С./, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периодите от 01.09.2013 г. до 28.02.2018 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в ревизионен доклад /РД/ № Р-22221418002377-092-001 от 17.10.2018 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното дружество е подадено възражение срещу констатациите в същия.

През ревизираните периоди [фирма] извършва търговия с машинни елементи /семеринги, лагери, ремъци, О-пръстени и други/, във връзка с което е наело обекти, находящи се в [населено място], [улица]. За осъществяване на дейността си дружеството разполага с кадрова обезпеченост.

С оглед изясняване на фактите по случая, проверяващият екип е отправил искания за представяне на документи и писмени обяснения от ревизираното лице, извършил е насрещни проверки спрямо доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма]; [фирма], [фирма] и [фирма] и на предходните доставчици [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма].

За целите на насрещните проверки са изготвени ИПДПОЗЛ, които са връчени на проверяваните дружества по реда на чл. 32 от ДОПК, с изключение на исканията към [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], които са връчени по електронен път.

В хода на ревизионното производство жалбоподателят е представил спорните фактури, придружени с фискални бонове и описи /приемо-предавателни протоколи/ към тях, както и счетоводни регистри за периода. От жалбоподателя са представени и писмени обяснения, в които декларира, че доставките са организирани от [фирма], като транспортът на машинните елементи е осъществен от куриерски дружества [фирма], [фирма], „DHL“ и други или от самите доставчици. На 30.11.2018 г. с възражението срещу РД от [фирма] са представени допълнително документи, представляващи: приемо - предавателни протоколи и свидетелство за регистрация на МПС, представени от [фирма] с ЕИК[ЕИК]; фактури, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], придружени с описи, свидетелство за регистрация на ЕКАФП, счетоводни регистри и оборотна ведомост за периода от 01.02.2016 г. до 30.04.2016 г.; фактури, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], придружени с протоколи описи, счетоводни регистри и оборотна ведомост за периода от 01.02.2016 г. до 30.04.2016 г.; счетоводни справки относно заприходяването на получени стоки по фактури от съответни доставчици; копия на фактури, за извършени продажби на стоки от [фирма].

От страна на доставчиците на ревизираното лице документи и писмени обяснения са представени единствено от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

От [фирма] са представени копия на издадените фактури, с приложени описи

/приемо - предавателни протоколи/ към същите, неподписани хронологии на счетоводна сметка 411, главна книга и оборотни ведомости за проверявания период, свидетелство за регистрация на ЕКАФП и три фактури от предходен доставчик / [фирма]/, за закупени през 2017 г. стоки. Сходни документи са представени и от [фирма] и [фирма], които са депозирали допълнително и договори за наем на търговски помещения, а от [фирма] са представени и дневни финансови отчети от ЕКАФП, справки за приети уведомления по реда на чл. 62, ал. 5 от КТ и приемо-предавателни протоколи към част от фактурите на предходните доставчици. Предмет на доставката по всички фактури са „стоки по опис“, като видно от приложените приемо-предавателни протоколи се касае за лагери, семеринги и други машинни елементи. Също така съгласно представените писмени обяснения транспортът на стоките е извършен от [фирма] или от предходните доставчици на горесцитираните дружества, като доказателства в тази насока не са ангажирани.

От страна на предходния доставчик [фирма] са представени копия на фактури с № [ЕГН] от 19.05.2017 г. и № [ЕГН] от 03.05.2017 г., издадени на [фирма], с предмет на доставките „стоки по опис“ и писмени обяснения, в които е посочено, че транспортът на стоките е за сметка на [фирма], а видът на стоките не може да бъде конкретизиран, тъй като дружеството е „в процес на смяна на мястото на съхранение на документите“.

При така установеното ревизиращият екип приема, че по отношение на доставките от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не са представени убедителни доказателства за извършените доставки. Не са представени документи, удостоверяващи произхода на стоките. Не е установено, че цитираните доставчици са разполагали със стоки от посочения вид и количество, за да извършват доставки към ревизираното лице. Не са представени транспортни документи, пътни листа, товарителници, фактури, удостоверяващи извършен транспорт на процесните стоки. От страна на ЕЛ СИ К.“ Е. и [фирма], в хода на насрещните проверки, са представени фактури от предходни доставчици, на които са извършени насрещни проверки. В хода на тези насрещни проверки от предходните доставчици не са представени фактури, документи, удостоверяващи отразяването на фактурите в счетоводствата на дружествата, приемо – предавателни протоколи, както и транспортни документи. Посочено, че годишни данъчни декларации по реда на чл. 92 от ЗКПО за периода на фактуриране на доставките са подавани единствено от [фирма], [фирма] и [фирма]. Прието е, че от представените документи не може да се установи мястото на изпълнение на доставките, както и от кого и как са извършени. В подкрепа на извода за липса на реалност на доставките е изтъкнато и, че при извършените проверки в информационния масив на НАП е установено, че всички доставчици, с изключение на [фирма], са дружества с прекратена регистрация по ЗДДС при установени обстоятелства по реда на чл. 176 от ЗДДС. Относно кадровата, материалната и техническата обезпеченост на процесните дружества да извършат спорните доставки /с изключение на [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], за които е установено, че имат лица, назначени на трудов договор/, издателите на оспорвания акт са приели, че същата не е доказана.

Прието е, че не са налице предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от

ЗДДС за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по издадените от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] фактури, като е посочено, че същите не отразяват реално извършени доставки

Ревизията приключва с РА № Р-22221418002377-091-001 от 20.12.2018 г., издаден от Д. И. Д. – орган, възложил ревизията, и Б. М. Я. - ръководител на ревизията.

В резултат от проведеното ревизионно производство на [фирма] е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 85 921,02 лв., както следва:

- за данъчни периоди м. 02, м. 03 и м. 04.2016 г. е отказан данъчен кредит в размер на 8 432,40 лв. по 7 фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките са семеринги;

- за данъчни периоди от м. 06.2014 г. до м. 08.2014 г. и от м. 10.2014 г. до м. 03.2015 г. е отказан данъчен кредит в размер на 20 597,02 лв. по 32 фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките са лагери, семеринги и транспортни услуги по четири фактури;

- за данъчни периоди м. 10 и м. 11.2015 г. е отказан данъчен кредит в размер на 4 100,00 по 3 фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките са О-пръстени;

- за данъчни периоди м. 03.2016 г., от м. 05.2016 г. до м. 09.2016 г., м. 05.2017 г., м. 09.2017 г., м. 12.2017 г. и м. 02.2018 г. е отказан данъчен кредит в размер на 15 534,40 лв. по 13 фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките са семеринги;

- за данъчни периоди м. 10.2016 г. до м. 05.2017 г., м. 09.2017 г. и от м. 12.2017 г. до м. 02.2018 г. е отказан данъчен кредит в размер на 19 239,20 лв. по 18 фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките са лагери и ремъци;

- за данъчни периоди от м. 05.2015 г. до м. 07.2015 г. е отказан данъчен кредит в размер на 12 004,40 лв. по 9 фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките са лагери и ремъци;

- за данъчни периоди м. 12.2015 г. и м. 01.2016 г. е отказан данъчен кредит в размер на 2 200,00 лв. по 3 фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките са семеринги;

- за данъчни периоди м. 08.2015 г. и м. 09.2015 г. е отказан данъчен кредит в размер на 3 813,60 лв. по 3 фактури, издадени от [фирма]. Предмет на доставките са лагери.

По делото е изслушана и приета като доказателство съдебно - счетоводна експертиза (ССЧЕ), от която се установява следното:

Фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са осчетоводени от жалбоподателя по счетоводни сметки 304, 401, 4531, 501.

Стоките, предмет на процесните доставки, са осчетоводени по сметка 304 с посочен вид на получените стоки: семеринги, описани по размери, ремъци, лагери, по

количества и стойност, услуги транспорт, О- пръстени.

Към всяка фактура за доставка от съответния доставчик са представени описи на получените стоки по наименование, вид, мярка, единична цена и обща стойност и са включени като наличност по съответния вид стока.

Движението на получените стоки по ноемклатури е отразявано в дневници за движение на стоки по периоди за всеки вид стока по мярка, количество, стойност и име на контрагента.

Жалбоподателят е осъществил плащания по процесните фактури. Същите са осъществявани на каса и са осчетоводени по кредита на счетоводна сметка 501.

Счетоводството на [фирма] е водено редовно, като са спазени изискванията на Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти при осчетоводяване на операциите по т. 1 - 3.

Спазени са задълженията от Закона за счетоводството, като осчетоводяването на отделните търговски сделки е водено текущо. Счетоводното отчитане е организирано по реда на този закон и е извършвано по способа на двустранното счетоводно записване.

Текущото счетоводно отчитане е осъществено на основата на документална обосновааност на стопанските операции, издадените от доставчиците фактури са съобразени с изискванията за съставяне на документи по Закона за счетоводството и ЗДДС.

Осъществено е всеобхватно хронологично регистриране на счетоводните операции чрез Отчети по журнали операции за осчетоводяване на доставките, Главна книга, синтетични и хронологични регистри по отделните счетоводни сметки.

Съдът кредитира заключението като обективно и компетентно изготвено.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата срещу РА е неоснователна.

РА № Р-22221418002377-091-001 / 20.12.2018 г., е издаден от компетентни органи по приходите – възложилият ревизията началник сектор „Ревизии“ Д. И. Д. (замествана при възлагане на ревизията от М. Й. С. въз основа на заповед № РД-84-2200-447 от 19.04.2018 г. на директора на ТД на НАП С. и т. I.11. на заповед № РД-01-803 /

07.06.2017 г.), определена поименно и функционално в заповед № РД-01-803 / 07.06.2017 г. на териториалния директор и Б. М. Я., главен инспектор приходи – ръководител на ревизията по силата на ЗВР № Р-22221418002377-020-001 от 20.04.2018 г.

РА е подписан с квалифициран електронен подпис на издателя му, валиден към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверение по чл. 25, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, възпроизведено на хартиен носител.

Спазена е предписаната в чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с реквизитите по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези приложения към него РД № Р-22221418002377-092-001/ 17.10.2018 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК неразделна негова част.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството в ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК).

[фирма] черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му с ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на доставките по процесните фактури, тъй като той твърди положителния факт, че такива доставки са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу законосъобразността на РА. Същият следва да проведе пълно доказване на своето оспорване, като създаде сигурно убеждение у съда в съществуването на фактите и връзките между фактите. В съответствие с разпределението на доказателствената тежест, както административният решаващ орган, така и съдът, имат правото, но и задължението да приемат за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко

извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което в съответствие с нормата на чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава, съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 ЗДДС - данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС без реално извършена доставка на стока по смисъла на по чл. 6, ал. 1 ЗДДС и реално извършване на услуга по смисъла на чл. 9 ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС (аналогична на чл. 178, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО).

От горния анализ се установява, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от:

- качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело C-18/13/;
- своенето на данъчния документ от получателя – чл. 71, т. 1 ЗДДС;
- получаването на стоките/услугите по доставката /"...действителното

извършване на облагаемата сделка...“ според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/;

- отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/.

Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото.

В множество свои решения СЕС /например Решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, Решение от 31.01.2013 г. по дело С-643/11 и др./ приема, че за да се признае право на данъчен кредит е необходимо първо да се провери дали доставките са реално осъществени в съответствие с правилата за доказване по националното право. В решение на СЕС от 6 декември 2012 г. по дело С-285/11 г. изрично е посочено, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на облагаеми сделки.

Мотивите на органите по приходите за отказаното право на приспадане на данъчен кредит се споделят от настоящия състав по следните съображения:

От представените в хода на ревизията доказателства, не се установява по несъмнен начин реалното изпълнение на доставките от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], което е основна предпоставка за възникване и ползване право на данъчен кредит по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

От страна на жалбоподателя и част от доставчиците са представени единствено спорните фактури и приемо – предавателни протоколи към тях. Освен, че така представените доказателства не са достатъчни за установяване на реалното изпълнение на доставките, същите не разкриват данни за конкретно място на приемо-предаване на спорните стоки, на кои дати, както и кои са лицата приели и предали същите, както липсва и конкретна индивидуализация за процесните машинни елементи, не е посочен каталожен номер, данни за модел, марка, година на производство на машината, за която се отнасят, диаметър на вала и на леглото, ширина на леглото, материал на изработка и други детайлни описания на продукта.

Не са представени договори, поръчки, заявки, електронна и друга кореспонденция, във връзка със спорните доставки, информация за това кой, кога и къде е получил стоките, как същите са транспортирани, с какво транспортно средство, марка, модел, регистрационен номер. От страна на жалбоподателя са дадени противоречиви обяснения относно начина на транспортиране на стоките, като първоначално се твърди, че същият е осъществяван с куриерски дружества или от самите доставчици, като доказателства в тази насока не са представени, а впоследствие, че

транспортът е осъществен от самото ревизирано дружество посредством предоставен от управителя автомобил, като не са ангажирани доказателства и в подкрепа на тези твърдения.

Копия на приемо-предавателни протоколи и талон на товарен автомобил, които следва да удостоверят транспорта на стоките, са представени единствено по отношение на [фирма]. В тази връзка е извършена служебна проверка в програмните продукти на НАП, при която е установено, че действително цитираният товарен автомобил е бил собственост на процесния доставчик до 04.07.2014 г., но част от представените приемо-предавателни протоколи и фактури за транспортни услуги са издадени след тази дата, поради което правилно е прието, че въпреки така представените доказателства материалната обезпеченост на доставчика остава недоказана.

На следващо място липсата на реално извършени доставки на услуги се обосновава и от липсата на кадрова и техническа обезпеченост на доставчиците. За периода на издаване на фактурите [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] нямат назначени лица на трудов договор. [фирма] има назначено едно лице на трудов договор на длъжност управител. [фирма] има назначено едно лице на трудов договор на длъжност шофьор на лек автомобил и едно лице на длъжност продавач – консултант. [фирма] има назначени две лица на длъжностите консултант промотьор продажби и организатор технически дейности.

За проверявания период от страна на доставчиците не са подадени ГДД по чл.92 ЗКПО.

От ССЧЕ се установява, че доставките са осчетоводени при жалбоподателя, но освен редовно воденото счетоводство и създадените счетоводни документи (които като частни свидетелстващи документи, несъдържащи неизгодни за издателя си факти, нямат обвързваща съда материална доказателствена сила) трябва от съвкупната преценка на целия събран по делото доказателствен материал да следва категоричен и несъмнен извод за реалност на доставките. Плащането също не е юридически факт, въздигнат от правната норма като основание за настъпване на данъчното събитие по чл. 25, ал. 1 ЗДДС. По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС такъв факт представлява преминаването на собствеността върху стоката, респективно – извършването на услугата, поради което този именно факт жалбоподателят по пътя на пълното доказване следваше да установи. Плащането представлява само една индиция за извършена доставка на стока и не би могло самостоятелно (без наличие на други кореспондиращи му преки или косвени доказателства) да създаде сигурно убеждение (целено от пълното доказване) относно подлежащия на доказване факт – реалност на доставката. Ето защо допуснатата и приета по делото без оспорване съдебно-счетоводна експертиза не доказва по категоричен и несъмнен начин наличието на реално изпълнена услуга, респ. реално настъпило данъчно събитие като основание за издаване на процесните фактури. Липсата на доказана реална доставка на услугите по

процесните фактури пречат упражняване правото на данъчен кредит по смисъла на чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС.

В обобщение - от страна на [фирма] не са представени относими доказателства, които според естеството на доставките следва да се намират при него и да удостоверят реалното им извършване, поради това правилно е прието, че не е изпълнено условието за упражняване на право на приспадане на данъчен кредит по издадените от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] фактури

В хода на ревизията доставчиците на жалбоподателя не са представили доказателства, променящи извода за липса на реални доставки Настоящият съдебен състав счита, че неоткриването на доставчика на адреса на управление само по себе си не може да формира изводи във вреда на ревизираното лице, но доказателствената празнота (предизвикана от липса на доказателства за извършване на услугите от преките доставчици) следва да се цени наред с всички останали факти и обстоятелства, установени в хода на данъчната ревизия. А в процесния случай обстоятелството на неоткриване на доставчиците на адреса, обсъдено съвкупно с фактите, разгледани по-горе в мотивите на настоящото решение, утвърждава извода за недоказана реалност на доставките по издадените фактури. И ако жалбоподателят не може да бъде държан отговорен за неоткриване на доставчиците му, то именно жалбоподателят, като получател на доставките на стоки и бъдещ титуляр на правото по чл. 68, ал. 1 ЗДДС, е заинтересован да обезпечи онези доказателства, които да създадат сигурно убеждение у органите по приходите, респективно – съда, че доставките от конкретните доставчици са били наистина реализирани.

В съответствие с т. 2 от диспозитива на решение по дело С-18/13 на СЕС, добросъвестността на получателя по доставка е изключена, когато не докаже действително осъществена престация по доставката, или реалност на доставката. Това е така, тъй като той е страна по договор за доставка и трябва да знае всички обективни факти, свързани с осъществяването на доставката. Когато не установи такива факти, следователно не е участвал при осъществяването на доставката, посочена във фактурата, а след като притежава фактура за доставка без негово участие, следва извод и за знание за формалното (документално) издаване на фактурата. По тези съображения и както следва от т. 1 от диспозитива на решението по преюдициално дело Е., жалбоподателят не доказва добросъвестността си по смисъла на чл. 78 ЗС, като необходимо условие да придобие правото да се разпорежда с стоките, по фактурите като собственик, както и за да упражни правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

С косвени доказателства може да се проведе успешно насрещно доказване. Това е сторено от приходната администрация и е разколебана убедителността на главното доказване на претендиращия право на данъчен кредит. П. е прилагането на правилата на доказателствената тежест в

производството, състоящи се в обвързаността на съда да приеме за несъществуващи юридическите факти, за които черпещата благоприятни правни последици от осъществяването им страна не е провела главно пълно доказване. Като съобрази събрания в наказателното производство доказателствен материал, приобщен надлежно в ревизионното производство, липсата на доказателства относно материална и кадрова обезпеченост на доставчиците, както и констатациите от извършените им насрещни проверки и ревизии, съдът достигна до категоричен извод за липса на реалност на процесните доставки.

Изложеният анализ на установените по делото факти обуславя извод за неоснователност на жалбата.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 632,58 лв., определено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при материален интерес от 110 258,42 лв. (85 921,02 лв. главница и 24 337,40 лв. лихви). По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Водим от горните съображения, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Р. В. В., срещу Ревизионен акт № Р-22221418002377-091-001 от 20.12.2018 г., издаден от Д. И. Д. – орган, възложил ревизията, и Б. М. Я. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 472 от 19.03.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП – С., с който са установени задължения за довносяне в размер на 110 258,42 лв., от които 85 921,02 лв. главница и 24 337,40 лв. лихви.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Р. В. В., да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 632,58 лв (три хиляди шестстотин тридесет и два лв. и 58 ст.) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: